

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R., a.s.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpenej JUDr. M. T., advokátom, s.r.o., Z., povinnej **L. R.**, bývajúcej v B., **o vymoženie 27,55 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4 Er 785/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 24. augusta 2011 sp. zn. 15 CoE 213/2011 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie 27,55 Eur s príslušenstvom. Povinnosť povinnej zaplatiť jej túto sumu preukazovala rozhodcovským rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice z 8. marca 2010 sp. zn. 2 C 323/2009. Súdny exekútor následne v zmysle § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) požiadal Okresný súd Topoľčany o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Topoľčany uznesením z 18. apríla 2011 č.k. 4 Er 785/2010-30 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie

odôvodnil ustanoveniami § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zák. č. 244/2002 Z.z.“), § 52, § 53 ods. 1 až 6, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1, 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, bodom 1 písm. e/, q/ prílohy označenej Smernice a § 3 Občianskeho zákonníka. Preskúmaním poisťnej zmluvy číslo X. z 22. januára 2007 a všeobecnými poisťnými podmienkami dospel k záveru, že medzi účastníkmi ide o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa musí použiť spotrebiteľské právo. Vzhľadom na to rozhodcovskú doložku podrobil súdnej kontrole podľa kritérií, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej (nekalej) podmienky (dojednaná, požiadavky) spotrebiteľskej zmluvy. Dospel k záveru, že rozhodcovská doložka začlenená medzi podmienky štandardnej (formulárovej) zmluvy, teda v rámci oprávnených vopred pripravených zmluvných dojednaní spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy a preto takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka).

Krajský súd v Nitre na odvolanie oprávnenej uznesením z 24. augusta 2011 sp. zn. 15 CoE 213/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení okresného súdu, na ktoré poukázal. K dovolateľkou namietaným skutočnostiam dodal, že v zmysle § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. exekučný súd je oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v označenom ustanovení. Exekučný súd je teda oprávnený a zároveň povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že bez ohľadu na formu ako aj znenie rozhodcovskej doložky uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je potrebné rozhodcovskú doložku považovať za neprijateľnú podmienku, ak vyznieva v neprospech spotrebiteľa, a to vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná, čo platí aj pre daný prípad. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolateľkou namietanou individuálnosťou dojednania rozhodcovskej doložky, nakoľko rozhodcovská doložka je súčasťou vopred

pripraveného formulára, ktorý odvolateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu osôb. Okrem iného dojednanou rozhodcovskou doložkou bolo spotrebiteľovi odňaté právo zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rozhodcovská doložka mu bránila uplatniť a domáhať sa svojho práva na všeobecnom súde a nútila ho podrobiť sa rozhodnutiu, ktorým došlo k zneužitiu práv dodávateľom. Vzhľadom k tomu, že rozhodcovská doložka je neprijateľná podmienka, je potrebné na ňu aplikovať § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná podmienka je neplatná, a preto na základe nej rozhodcovský súd nemal vydať predmetný exekučný titul, t.j. rozhodcovský rozsudok. Uvedený rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom pre vykonanie exekúcie, na základe čoho bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. a/, f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod inú vadu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tiež nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žiadala zrušiť dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátiť Okresnému súdu Topoľčany na ďalšie konanie. Procesnú vadu podľa § 237 písm. a/ O.s.p. vyvodzovala z toho, že všeobecné súdy nemajú vo vzťahu k rozhodnutiam rozhodcovského súdu postavenie odvolacích súdov a v zásade nie sú oprávnené vecne preskúmať rozhodcovské rozsudky po vecnej či právnej stránke. Ustanovenie § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z. umožňuje exekučnému súdu vecne preskúmať správnosť výroku rozhodnutia, a to taxatívne iba pre rozpor plnenia priznaného výrokom rozhodcovského rozsudku so zákonom, dobrými mravmi alebo z hľadiska, či plnenie nie je objektívne nemožné. V takýchto prípadoch prichádza do úvahy zastavenie exekučného konania, nie však zamietnutie žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie. Okrem toho oprávnená namietala, že súdy jej odňali možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). I keď sa v exekučných konaniach vo všeobecnosti pojednávajú nenariadujú, dokazovanie sa nevykonáva. V prejednávanej veci však súdy pre účely § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. vykonali dokazovanie, no ani jeden z dvoch súdov pojednávajú nenariadil. Listiny, ktoré mali podľa názorov oboch súdov pre prípad podstatný význam, súdy neprečítali a ani neoboznámili ich

obsah. Tým jej odňali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, čím jej odňali možnosť konať pred súdom, vyvrátiť alebo oslabiť právny názor, ktorý je základom pre rozhodnutie oboch súdov. Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti uvedené § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa náležite nevyporiadal s námietkami oprávnenej uvedenými v odvolaní. Podľa ustálenej súdnej praxe nedostatok riadneho odôvodnenia odporuje § 157 ods. 2 O.s.p. a zakladá tak dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Mala tiež za to, že tým, že súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo takýmto rozhodnutím sa jej exekučnom konaní odoprelo právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Ide tak o vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti oprávnenej konať pred súdom. Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. vyvodzovala zo skutočnosti, že si sudy nižších súdov nevyžiadali spisové podklady od Arbitrážneho súdu Košice, a tiež že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Podľa jej názoru spočíva nesprávne právne posúdenie veci oboma súdmi v tom, že použité ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. nesprávne právne vyložili a preto ich vo vzájomných súvislostiach na daný skutkový stav aj nesprávne aplikovali.

Povinná sa k dovolaniu oprávnenej písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu

Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla oprávnená dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd svojim uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v ustanovení § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmanej veci prichádzalo do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.).

Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v občianskom súdnom konaní súdy (okrem iného) preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O.s.p. nevyvodzuje z toho, že súdy vôbec nemali konať a rozhodovať ich právomoc v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im, že v rozpore so zákonom preskúmali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke, i keď všeobecné súdy včítane exekučného súdu nemajú postavenie odvolacích súdov a nie sú oprávnené preskúmať rozhodcovské rozsudky z hľadiska vecnej a právnej stránky. Dovolateľka tak namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Ide tak o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti záverov súdov oboch stupňov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých záveroch založili svoje rozhodnutia.

Dovolateľkou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní. Rozhodovanie súdov v takomto konaní vyplýva priamo zo zákona (napr. § 29, § 38 ods. 3, § 34 ods. 1 Exekučného poriadku). Ani samotná dovolateľka (ako už bolo vyššie uvedené) vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O.s.p. nevyvodzuje z toho, že súdy vôbec nemali konať, teda ich právomoc konať v exekučnom konaní nepopiera.

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci a preto nie je opodstatnená námietka dovolateľky o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p.

Dovolateľka tiež namietala, že súdy jej odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať a realizovať oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľka tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a teda bez jej účasti. Rovnako im vytýka, že v súvislosti s tým jej znemožnili vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania podmienok splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovoláním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie

má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak teda dovolateľka vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jej neprítomnosti ide o námietku neopodstatnenú. Namietaným postupom súdov nebola oprávnenej znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

Podľa názoru dovolateľky uznesenie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené a preto odporuje ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. Uvedený nedostatok zakladá dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čo sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 219 ods. 2 O.s.p. dáva odvolaciemu súdu možnosť v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje v odôvodnením napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou predloženú listinu preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v značnom rozsahu vysvetlil. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi

rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty a tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami oprávnenej uvedeními v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené žiadosti požadovanej súdnym exekútorom. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú oprávnenú neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek oprávnenej.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa.

Dovolateľkou namietané, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p.) sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi, samotné ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému prieskumu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávnenej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení

s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie ods. 2 tohto ustanovenia, keďže povinnej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. februára 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková